

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
ดงมรณะ

1

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลี้ลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วินาทีแรกที่สถานีกักสัตว์หนองน้ำแห่ง ยันเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึกในดงดิบ ดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกทะลุขั้วหมุ่หุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสูงชันไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวลัย เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไหล่ล่าไถ่กูด เสือลายพาดกลอน ไ้อ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลัง

ของมัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทราคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรัก
และแรงหึง... ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมนตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี และมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้้งาดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและ
ล่องเข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับ
ซับซ้อน เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการ
ใช้ชีวิตอยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดาร
ของป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและบ่าว ระหว่างมนุษย์
กับสัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และคิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสร้งงานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมอง แนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรม เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะทำให้เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของ มนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ ๕
ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น ๖
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม ๗
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า ๘
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ ๙
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า ๑๐
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ ๑๑
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด ๑๒
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ๑๓
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น ๑๔
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

พันดงต้นหนามสมออันมีใบแหลมคมและหนามไม้ที่ขึ้นอยู่กับ
 ชายนํ้าตตั้มาแล้วยังกิตลิ่งด้านหนึ่ง ภาพอันเป็นที่มาของเสียง
 ก็ปรากฏขึ้นชัดเจนกับทุกสายตาที่จ้องอย่างตื่นเต้นตกระลือ

ห่างฝั่งตลิ่งออกไปไม่เกิน 15 เมตร อันเป็นบริเวณ
 ปลักตื้นๆที่มีน้ำและไต้ต้นไทรใหญ่ น้ำและโคลนบริเวณนั้น
 แตกกระจัดกระจายปลิวว่อนด้วยการพัดพาของเจ้าสัตว์
 สะเทินน้ำสะเทินบกตัวขนาดเล็ก

เสียงขู่คำรามอย่างดุร้ายกระหายนํ้าของมัน ดัง
 ประสานไปกับเสียงร้องแหลมของหมูป่า ผู้ซึ่งบัดนี้ถูกจับ
 คาบกลางลำตัวดินกระแด้วอยู่ หมูตัวนั้นเขื่องโขที่เดียว แต่เมื่อ
 เปรียบเทียบกับเจ้าของพันเลื้อยที่ขยำมันไว้ในปากขณะนี้
 ก็มองไม่ผิดอะไรกับเห็นจิ้งจอกคาบตักแตนตัวเล็กๆ

มันสะบัดพัดพาตลิ่งไปมาอย่างรวดเร็วดุจัน กระทบกับ
 รากไทรและหนามไม้เล็กๆที่ขึ้นอยู่ในน้ำ เหมือนเจตนาจะให้หมู

ตัวนั้นยุติการดิ้นรนอย่างเด็ดขาด แล้วกระซอกตะกุกลงไป
ในปลักโคลนห่างโคนต้นไม้ไทรออกไป

น้ำบริเวณนั้นตื้นเพียงเข่า ร่างของมันจึงปรากฏเห็นชัด
เต็มตัวอย่างถนัด หางลักษณะเหมือนใบเลื่อยตวัดฟาดอยู่
โครมครามอย่างน่าสะพรึงกลัว เลือดของหมูป่ากระเซ็นแดงฉาน
เปโระไปทั่วใบไม้และละลายอยู่ในน้ำอันขุ่นคลั้ก ตัวมันสีดำสนิท
เป็นเกล็ดหนาขรุขระน่าเกลียดน่ากลัวยิ่ง มองดูเหมือนขอนไม้
จมน้ำผุๆ หากจะไม่เห็นอากัปภิกิริยาที่มันกำลังเคลื่อนไหวอย่าง
รวดเร็วในการสังหารเหยื่อเช่นขณะนี้

มันเป็นภาพที่สยดสยองพอขนอย่างยิ่ง!

“ยิงนะ!”

ไชยยันต์ร้องขึ้นกระหืดกระหอบพร้อมกับประทับ .600
ไนโตรเจน แต่เชษฐาเร็วกว่า คว่ำลำกล้องปืนของไชยยันต์กดต่ำ
ไว้พร้อมกับห้ามเร้วปรือ

“อย่า! ปล่อยมัน”

ไชยยันต์ชะงัก ทุกคนยืนนิ่ง จับมองภาพนั้นด้วยอาการ

กลั่นลมหายใจต่อไป ดารินผู้กระซอกป็นสันออกจากเอวก็พลอย
ชะงักลงด้วย เพราะเสียงห้ามของพี่ชาย และสังเกตเห็นพรานใหญ่
ไม่มีปฏิกิริยาเช่นไรนอกจากจะยืนดูอยู่เฉยๆ เสี้ยวของวินาที
ต่อมานั่นเอง เจ้าสัตว์ร้ายแห่งบึงมหากาฬก็วิ่งน้ำแตกโครม
ครืนกระซอกเหวี่ยงทะลุลงไปในส่วนลึก ดำเลนและพงไม้ น้ำ
มองดูผาดๆเหมือนจะแทรกแผ่นดินหายไปที่หน้าต่อตาอย่าง
น่าหวาดเสียว เสียงโคลนเดือดปุดๆแตกพลั๊กขึ้นมาเป็น
พรายฟอดระคนไปกับเลือด เสียงของหมู่ป่าขาดหายไปที่ทันที
ที่ถูกกดจมหายลงไปใต้เลนเหลวละ มีแต่เสียงส่ำลักแทน
และชั่วจิตใจต่อมาก็เจียบบสงบลงตามเดิม คงทิ้งไว้แต่รอยเลือด
และพรายน้ำที่เดือดฟอดอยู่เช่นนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างรวดเร็ว
ฉับพลันราวกับเป็นภาพฝันร้ายที่มองเห็นกันชั่วพริบตาเดียว

ดารินครางอะไรออกมาคำหนึ่ง หลับตาลงอย่างสยดสยอง
เหลือที่จะกล่าว ภาพที่เห็นกับตามันสันประสาทของหล่อนเป็น
อย่างยิ่ง แทบจะไม่เชื่อสายตาว่าจระเข้ใหญ่ตัวนั้นคาบหมู่ป่า
แทรกเลนหายไปที่หน้าต่อตาได้อย่างไร ทั้งๆที่มองเห็นว่าน้ำ
บริเวณนั้นไม่ลึกหรือกว้างใหญ่อะไรนัก ไชยยันต์เองก็รู้สึก
คอแห้งผาก กะพริบตาอยู่ปริบๆ ขนลุกชัน ส่วนเซษฐาเยือกเย็น
อยู่ในอาการเดิมไม่ผิตอะไรกับพรานใหญ่ ผู้ซึ่งมองเห็นอะไร

เป็นเรื่องสามัญธรรมดาไปหมด

“โชคดีเหลือเกินที่เป็นหมูเคราะห์ร้ายตัวนั้นแทนที่จะเป็นพวกเราคอนโดคนหนึ่ง!”

ไชยยันต์พิมพ์ออกมาด้วยเสียงกระซิบ

“ฉันเคยเห็นหมาในทั้งฝูง เป็นพันธุ์ตัวรุมกัดกินหมูทั้งเป็น ต่อหน้าต่อตา ตอนที่หลงอยู่กับพรานใหญ่”

ดารินพูดขึ้นด้วยเสียงแหบเครือ ยกมือขึ้นลูบใบหน้า

“แต่สาบานได้ว่า เหตุการณ์คราวนั้นก็ยังไม่หวาดเสียว น่าขนลุกเท่าคราวนี้ ถ้าภูมิประเทศเป็นน้ำลึก แล้วไอ้เชืตัวนี้ กัดหมูลากลงน้ำไปก็คงไม่น่ากลัวเท่าไรนักหรอก แต่นี่มันเป็นปลักเลน มันคาบหมูมุดหายลงไปได้เลนได้ยังไง เห็นแล้วขนลุก หมูตัวนั้นถูกกดจมหายลงไปได้เลนทั้งเป็นๆ กว่ามันจะตายคงทรมานอย่างบอกไม่ถูกทีเดียว น่ากลัวเหลือเกิน มันดำมุดเลนไปได้ยังไงนะ”

“ไต่เลนลงไปเป็นน้ำลึก มีอยู่หลายชั้น ผมบอกแล้วว่า มันเป็นที่พู่ ติดต่อกันกันได้ทั่วไป มองด้วยสายตาพื้นๆไม่เห็น

หรรอก ถ้าเอาไม้หยังดูก็รู้”

รพินทร์บอก

“แกห้ามฉันไว้ทำไม ม่ายังนั้นก็อยู่แล้ว”

ไชยยันต์หันไปต่อว่าเชษฐา

“แกจะยิงมันทำไม เพื่อช่วยหมูป่าตัวนั้นนะหรือ?”

เชษฐาหันไปย้อนถามเรียบ ๆ ไชยยันต์อึ้ง เขาก็กล่าว
ต่อมาว่า

“ไม่มีประโยชน์อะไรหรรอก แกก็ไม่ได้คิดที่จะช่วยหมู
เพื่ออะไร เพราะฉะนั้นปล่อยให้กติกาของป่าดำเนินไปตาม
กฎเกณฑ์ของมันดีกว่า เอาไว้ให้จำเป็นเพื่อชีวิตและความ
ปลอดภัยของเราเสียก่อน และเมื่อนั้นแกยิงให้เที่ยงๆก็แล้วกัน
ดีแล้วละที่มันคอยดักเล่นงานหมู แทนที่จะเป็นพวกเราคคนใด
คนหนึ่ง”

แล้วหัวหน้าคณะเดินทางก็หันไปทางพรานใหญ่ ถามว่า

“มันไปยังไถมายังไถกันนี้ หมูป่าตาไว จมูกดีออก ไถง

ถึงพลาดทำเอาได้”

“ที่เผลอครับ”

รพินทร์บอก

“จะเข้เป็นสัตว์ที่มีความเพียรพยายามและอดทนมาก ในการรอเหยื่อ เหมือนงูงูนั้นแหละ มันจะต้องมานอนคอย อยู่นานแล้วโดยจมตัวกลืนอยู่กับสิ่งแวดล้อม มันคอยเฝ้าอยู่ เป็นวันๆ ปล่อยให้ใบไม้กิ่งไม้หล่นลงมาสูมทับอำพรางตัว มันเสีย มองดูผาดๆเหมือนขอนไม้ พวกหนูเดินหากินเพลิน กล้วยเข้ามาโดยไม่ทันเฉลียวใจคิด พอได้จิ้งหะมันก็พุ่งเข้าใส่ เสียงตุ่มสนั่นที่ดังขึ้นครั้งแรกเป็นเสียงฟาดหางของมัน นานๆ มันถึงจะจับสัตว์บกกินได้เสียทีหนึ่ง แต่บางทีไปเจอเอา ‘ของแข็ง’ เข้า แทนที่มันจะได้เหยื่อ ก็กลายเป็นเหยื่อไป เหมือนกัน”

“หมายความว่ายังไง?”

“ก็เวลามันไปเจอเอาเสือเข้านะสิครับ”

พรานใหญ่บอกมาปนหัวเราะ ไชยยันต์ลืมนตาโพลง

“ฮ้า! เสือจะจระเข้ มันจะสู้กันอีท่าไหน ตัวหนึ่งสัตว์บก อีกตัวหนึ่งสัตว์น้ำ”

“นั่นแหละครับ ปะเหมาะมันก็มาเจอกันเข้าได้เหมือนกัน ในกรณีที่ไอ้เข้มาดักคอยเหยื่ออยู่ริมๆน้ำตื้น และไอ้เสือบังเอิญ ลงมากินน้ำแล้วพบเข้า ผมเห็นกับตามาแล้ว ที่บึงบริเวณนี้แหละ จระเข้มาดักซุ่มเหยื่ออยู่บริเวณน้ำตื้นพอดี แล้วพุ่งเข้าจับเสือด่า ขณะที่ลงมากินน้ำ ทีนี้บังเอิญเสือด่าไม่ได้มาตัวเดียว นั่งตัวเมีย ที่เป็นเสือดาวเดินติดมาด้วย สองตัวผัวเมียมันเลยช่วยกัน กัดลากจระเข้ขึ้นไปฉีกเสียบนบก เสือบังเอิญได้เปรียบที่น้ำ ตรงที่เกิดเหตุขึ้นต้น และช่วยกันสองตัว ตามปกติเสือมันก็ไวกว่า จระเข้อยู่แล้ว หลอกล่อเสียพักเดียวไอ้เข้หมดท่า จะลงน้ำลึก ก็ไม่ได้ มันช่วยกันสกัดดักไว้ จระเข้ตัวนั้นไม่ใหญ่โตอะไรนัก จึงกลายเป็นเหยื่อเสือไป ถ้าจะพูดถึงฤทธิ์เดช ความฉลาด ความร้ายกันแล้ว ไม่มีอะไรเกินเสือไปได้หรอกครับ จระเข้ มันเป็นสัตว์เลือดเย็น จึงโง่กว่าในด้านกลยุทธ์การต่อสู้ แต่ถ้า เสือกำลังว่ายอยู่กลางน้ำลึกๆก็เสร็จไอ้เข้เหมือนกัน”

คณะนายจ้างตรงออกมาด้วยความประหลาดใจในสิ่งที่ ได้รับฟัง

“แต่ไอ้ตัวเมื่อกี้นี้ใหญ่เหลือเกินนี่ ยังกะเรือสำปั้น อย่าว่าแต่เสือเลย สงสัยว่าต่อให้ลูกช้างรุ่นๆ เจอมันเข้าก็เห็นจะเสร็จมันแน่” ไชยยันต์ว่า

ทุกคนเริ่มตระหนักได้ดีว่า การเดินในระยะต่อไปจะต้องใช้ความรอบคอบระมัดระวังเพียงใด มันเป็นเรื่องที่ประมาทเสียมิได้เลย หากใครเดินเล่อ ก้าวพรวดถลาลงไปในแอ่งที่มีผิวหน้าเหมือนพื้นธรรมดาหลงตาอยู่ทั่วไป เหมือนเมื่อคราวที่ไชยยันต์เคยพลัดหล่นเป็นตัวอย่างก่อนแล้ว ก็ไม่มีสิ่งใดมารับประกันสวัสดิภาพให้ได้เมื่อต้องอยู่ท่ามกลางบึงมฤตยูที่ซุกซุ่มไปด้วยจะเข้เช่นนี้

อีกพักใหญ่ต่อมา บริเวณสันเกาะ หรืออีกนัยหนึ่ง แหลมที่ยื่นยาวเหยียดเข้าไปกลางบึงนั้น ก็เริ่มกว้างใหญ่ออกไปทุกขณะ แสดงว่าใกล้กับส่วนโคนอันติดต่อกับแผ่นดิน และป่าเริ่มจะโปร่งขึ้น ส่วนมากเป็นพงอ้อกอแขม

ทั้งหมดพบกับสัญลักษณ์อันตรายเตือนย่ำให้รู้สึกตัวอีกครั้ง นั่นก็คือลูกเล็กๆของไอ้ซาละวันฝูงหนึ่ง ประมาณ 4-5 ตัว

ขนาดยาวเพียงศอกเศษ คลานย้วยเย้ยอยู่ในแอ่งที่ปกคลุมไปด้วย
พวงห้อยริมชายน้ำ พอเห็นมนุษย์เฉียดผ่านไปใกล้ก็อ้าปากรา
ส่งเสียงขู่ฟู่ฟ้อส่อสันดานร้าย ไชยยันต์ทดลองแห่พานท้ายปืน
เข้าไปใกล้ตัวมันก็แว้งจับในทันที เกิดกับแกงชาก็ชักมิดเดินป่า
ออกมาพ้นกระหน่ำอย่างไม่ปราณี แล้วเตะกระเด็นหายเข้ารกไป

“ไอ้พวกนี้ ส่อสันดานอันธพาลตั้งแต่ตัวน้อยๆทีเดียว”

ไชยยันต์บ่นพลางหัวเราะหึๆ โคลงศิโรชะ เมื่อเห็นเชษฐา
ใช้รองเท้าคอมแบ็ตกระต๊อบเจ้ากุ่มภิลน้อยอีกตัวหนึ่งที่จับติด
สันเท้าของเขาลงไปชักดินอยู่ในกอหญ้า ดารินกระโดดหนีอย่าง
ขยะเขยง

“รพินทร์ คุณน่าจะตั้งแคมป์ล่าจระเข้เป็นการใหญ่อยู่ที่นี้
นะ มันชุมดีเหลือเกิน เอาหนังมันขายอย่างเดียวก็มีหวังรวย
ดีกว่าจะไปดักสัตว์ป่าอื่นๆเสียอีก”

“ผมก็เคยคิดอยู่เหมือนกันครับ ติดขัดอย่างเดียวเรื่อง
หนทางกันดารยากแก่การขนส่ง ถ้าพอมีทางเอาเกวียนเข้ามาถึง
ผมค้ำหนังจะเข้าไปนานแล้ว ตัวเล็กๆขนาดที่เราเจอนี้นะราคา
ดีนัก ทำกระเป่าถือผู้หญิงได้ตัวละใบพอดี หรือมายกีสตัฟฟ์

เอาไว้ขายเป็นเครื่องประดับห้องรับแขกทั้งตัว”

ระหว่างที่ทุกคนกำลังวุ่นอยู่กับการทำลายลูกจระเข้เหล่านั้น ดารินเริ่มกระสับกระส่ายไม่เป็นสุขนัก กวาดสายตาระแวดไปรอบๆ แล้วดิ้นไ้เฟิลประจํามือของหล่อนที่ฝากแงขายให้สะพายไว้มาถืออีกครั้ง

“รีบหลีกไปเสียให้พ้นเร็วๆเถอะ ไปฆ่าลูกอ่อนๆของมันตายหมดแบบนี้ ประเดี้ยวแม่มันก็ตามมาเท่านั้น!”

หญิงสาวพูดหวาดๆเพราะความไม่ประสา ทุกคนหันมามองดูหล่อนแล้วหัวเราะไปตามๆกัน พี่ชายสงสารก็เลยกระซิบบอกให้ว่า

“ธรรมชาติของจระเข้ไม่เหมือนสัตว์ร้ายลูกอ่อนอย่างอื่นหรอก มันไม่มีความสัมพันธ์หรือว่าเลี้ยงรักษาดูแลลูกของมันเลย มันขึ้นมาออกไข่กลบไว้ขายฝั้แบบเดียวกับเต่า แล้วทิ้งให้ลูกของมันแตกออกจากไข่เจริญเติบโตเองตามยถากรรมโดยไม่มาเฝ้ากกเลี้ยงดูหรือเหลียวแลอะไรอีกทั้งสิ้น ปะเหมาะบางที่เจอลูกเล็ก ๆ ที่เพิ่งแตกออกจากไข่ยังจับกินเป็นอาหารเสียอีก เพราะฉะนั้นไม่ต้องกลัวว่าแม่ของมันจะตามอาฆาต

จ้องเล่นงานเราเหมือนตอนที่น้อยเจอเสือลูกอ่อนหรือก”

ดารินอายจนหน้าแดง เมื่อรู้ว่าตนเองปล่อยห่าแถมออกไปถนัดใจ เพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ค่อยๆ ซำเลียงไปทางพรานใหญ่ เบาใจเล็กน้อยเมื่อเห็นเขาวางหน้าเฉยๆ ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสีย แต่แล้วก็โมโหจี้ขึ้นมาเมื่อได้ยินเสียงไชยยันต์หันไปแก้งพุดเบาๆ ก็บ่รพินทร์โดยเจตนาให้หล่อนได้ยินถนัด

“แปลกแต่จริงนะ ผู้กอง คนขนาดมาสเตอร์ดีกรีเป็นนักวิทยาศาสตร์ เป็นแพทย์มือชั้นเกียรตินิยม เป็นนักมานุษยวิทยาที่กำลังจะได้ตอกเตอร์ดีกรียูรอมร่อ กลัวตะเข้ลูกอ่อนจะตามล่า! สงสัยเมื่อสมัยเด็กๆ วิชาธรรมชาติเกี่ยวกับสัตว์สะเทินน้ำสะเทินบกคงจะไม่ใช่บท่า ยังจี้หวานเลย...ยังหลอกได้อีกนานัก”

“คนเรามันไม่ฉลาดรอบรู้ไปหมดเสียทุกสิ่งทุกอย่างหรือก ไชยยันต์!”

นักมานุษยวิทยาผู้เสียเชิงกล่าวมาห้วนๆ พยายามจะระงับความเดือดดาลไว้ ผืนหัวเราะหึๆ

“คุณด้วย นายพรานใหญ่รพินทร์! และขอให้รู้ไว้เสีย ด้วยว่าทั้งสองคนนั้นแหละ ตอนที่บาดเจ็บไม่สบายหรือตอนที่ ทำท่าจะตายอยู่นั้นนะ ฉันแก้มองเอน้ำกลั่นฉีดให้แทนยา เสียหลายครั้งแล้ว โดยหลอกว่าเป็นยากันบาดทะยักบ้าง ยา แก้วปวดแก้วบ้าง แล้วมีปัญญารู้บ้างหรือเปล่า เพราะฉะนั้น อย่าทำเป็นหัวเราะเยาะดีไป”

ถูกตอกกลับเอาแบบนั้น เล่นเอาไชยยันต์ครางอ้อย หน้าเหี่ยวไป หันมาจ้องหน้าเพื่อนสาวพูดค่อยๆ

“พูดเป็นเล่นไปนา น้อย! นี่เล่นเอน้ำกลั่นฉีดให้หรือ”

“น้ำกลั่นนั้นยังดีนะ ต่อไปคราวหน้าอาจเจอน้ำโคลน เข้าบ้างก็ได้ ระวังเหอะ!”

ไชยยันต์ยกมือไหว้ปลกๆ ยอมยกธงขาวโดยดี ส่วน รพินทร์ออกตัวเบาๆ

“ผมไม่ได้หัวเราะคุณหญิงสักหน่อย”

“ไม่รู้ละ คุณกันตึก”

หล่อนค้อน ครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง

“คนไม่รู้แทนที่จะบอกให้ดีๆ กลับหัวเราะเยาะ ฉันไม่ใช่ นักสัตวศาสตร์นี่จะได้รอบรู้ธรรมชาติของสัตว์หมดทุกชนิด ก็พอจะรู้คร่าวๆ อยู่บ้างหรอก ว่ามันออกลูกโดยวิธีวางไข่บนผนัง แต่ไม่รู้ละเอียดว่ามันไม่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับไข่หรือ ลูกอ่อนๆ ของมันภายหลังจากออกไข่ทิ้งไว้ตามยถากรรมแล้ว ก็นึกว่าคงจะแบบเดียวกับงูจงอางนะซิ เพราะจงอางยังหวงไข่ และลูกอ่อนของมัน มีพี่ใหญ่คนเดียวเท่านั้นที่ดีกับฉัน ช่วยบอก ให้หายโง่ นอกนั้นมีแต่จะหัวเราะ เกิดกับแกช่ายก็เหมือนกัน ระวังให้ดี!”

เกิดกับแกช่ายผู้ยิ่งพินัยมหายุติยัมทันที ทำหน้าเรียเพราะ พลอยฟ้าพลอยฝนไปด้วย

เดินรุดหน้ากันไปอีกเพียงไม่กี่ก้าว ท่ามกลางพงอ้อ อันหนาทึบของชายฝั่งด้านขวา ต่างก็ได้ยินเสียงอะไรชนิดหนึ่ง วิ่งตะกายกอรกสวบสาบอย่างรวดเร็ว และยอดอ้อไหวยวบยาบ เพราะถูกปะทะจากแรงดันเบื้องล่าง จนต้องสะดุ้งและหยุดชะงัก เตรียมพร้อมด้วยความตกใจ แต่พริบตาเดียวก็มีเสียงกระโจนลง น้ำดังตูมแล้วก็เงียบหายไป ทุกคนมองดูหน้ากันอีกครั้ง ไม่มีใคร

ปริปากพูดเช่นไรอีกเพราะเข้าใจดีว่านั่นคือ ‘เจ้าถิ่น’ ที่ขึ้นมาอาศัยนอนผึ่งลมอยู่บนชายฝั่งซึ่งคงได้ยินเสียงผีท่อมมนุษย์เคลื่อนไหวใกล้เข้ามา จึงพรวดพราดโจนลงน้ำไปอย่างกะทันหัน

“จำไฉนนะ ลูกปิ่นเราจำกั๊ด จะไม่ยิงจนกว่าถึงเวลาจำเป็น”

เซษฐาประกาศย้ำกับทุกคน

เสียงเจ้าชาละวันที่ยืนมานอนผึ่งแดด ตะกายลงน้ำเมื่อมนุษย์เจียดใกล้เข้ามาดังอยู่แทบจะตลอดเวลาที่คณะทั้งหมดคืบหน้าไป แต่ไม่มีโอกาสจะได้เห็นตัวมันบนบกได้ถนัดเลยเพราะป่ารก คงได้ยินแต่เสียงวิ่งลงน้ำซึ่งดังอยู่เบื้องหน้าไม่ห่างออกไปนักเท่านั้น สองสามครั้งที่พรานใหญ่หยุดชี้ให้คณะนายจ้างของเขาสังเกตดูถิ่นที่มันขึ้นมาวางไข่และกลับไว้พบลูกขนาดเล็ก ๆ ของมันคลานอยู่ตามพื้นน้ำแฉะ ๆ อีกหลายตัว

“ไม่มีใครสนใจกับมัน...นอกจากไชยยันต์จะบ่นไปตลอดทางเท่านั้นว่าเสียดยแหล่งอันแทบจะเรียกได้ว่าชุมทรัพย์ย่อย ๆ นี่ยิ่งนัก เมื่อเห็นความชุมอย่างเหลือขนาดของเจ้าสัตว์ที่หนังมีราคางาม

ครึ่งชั่วโมงต่อมาก็ขึ้นเนินปารวกลับไปกับไม้ใหญ่ มองเห็นพวกนกน้ำสีขาวสลับดำเกาะแน่นอยู่เป็นพืดส่งเสียงร้องเกรียวกราวแซ่สนั่นไปทั้งดง พื้นที่เคยเป็นที่ลุ่มชื้นแฉะ เริ่มเปลี่ยนมาเป็นดินลูกรังสลับไปกับโขดหินระเกะระกะ พวกมะไฟป่าออกลูกแดงฉานเป็นดงอยู่ทางอีกฟากหนึ่ง แดด ยามบ่ายจัดทอดแสงอ่อนเรืองลงทุกขณะ

รพินทร์เร่งฝีเท้าขึ้นอีก พอตัดเนินเตี้ย ๆ ลูกนั้นลงมายัง อีกด้านก็พบลำคลองทอดขวางคดเคี้ยวอยู่เบื้องหน้า มีโขดหิน เป็นเกาะแก่งผุดงอกอยู่กลางน้ำเกลื่อนไปหมด ผีงตรงข้ามเป็น แนวปารวเช่นเดียวกัน แต่มองเห็นดงใหญ่เป็นเงาทะมึนอยู่ เบื้องหลัง

น้ำเย็นเฉียบเป็นสีราวกับนิล และนิ่งสนิทเหมือนจะไม่มี การไหลเลย ทุกคนมาชุมนุมนั่งพักหารื้อกันอยู่ที่ชายฝั่ง อันมองเห็นผีงตรงข้ามที่ห่างออกไปประมาณ 40 เมตร และ โดยระยะใกล้เพียงแค่นี้ไม่จำเป็นต้องอาศัยกล้องส่องทางไกล เลยก็มองเห็นชัดอยู่ว่าบนแก่งหินที่เรียงรายอยู่กลางน้ำแทบ ทุกหย่อมมีจระเข้ขึ้นไปนอนผึ่งแดดอาบอากาศอยู่เต็มไปหมด ราวกับใครมาแก่งนั้นนับระดับเอาไว้ แต่ละตัวมีขนาดกำลัง ว่องไวประเปรียวทั้งนั้น หน้าสันหักยุเข้ามาราวกับหน้ายักษ์

เขี้ยวขาวโผล่ยาวมอดดูเหมือนใบเลื่อย เห็นแล้วชวนสยของขวัญ

นายจ้างทั้งสามพอมองเห็นเข้า ก็แทบจะหมดศรัทธา

“จะไหวหรือผู้กอง”

ไชยยันต์ตรงออกมา ปาดแขนเสื้อเช็ดเหงื่อหน้าผาก
เหม่อมองไปยังฝูงชาละวันทีนอนผึ่งแดดดูเป็นพืดอยู่บนหินงอก
กลางน้ำราวนั้นแทบจะไม่มีที่ไหนว่าง

“นอนผึ่งแดดเห็นๆ อยู่那儿ก็ร่วม 20-30 ตัวแล้ว ชุกอยู่
ตามชายฝั่งสองข้างอีกล่ะ แล้วในน้ำอีกล่ะ ยิ่งกว่าบ่อที่เขาเลี้ยง
ไว้เสียอีก”

รพินทร์ม้วนบุหรี่ปะตองแห้งอย่างใจเย็น ตอบเรียบๆ แต่
น้ำเสียงหนักแน่นว่า

“ไหวซิครับ เดี่ยว! นั่งพักให้หายเหนื่อยกันเสียก่อน ค่อย
คิดว่าเราจะหาวิธีข้ามยังไง”

“ตรงนี้แคบที่สุดหรือ?”

หัวหน้าคณะเดินทางถามเสียงเคร่งขรึม เขากำลังใช้

ความคิดขนาดหนักเช่นกัน

“ไม่มีตอนไหนจะแคบกว่าตอนนี้อีกแล้วครับ น้ำก็ไม่ลึกนัก พูดถึงว่าถ้าไม่มัวพะวงอยู่กับไอ้เข้พวกนั้น เราจะเดินลุยข้ามกันไปได้อย่างสบายทีเดียว น้ำตอนที่ลึกที่สุดเพียงแค่ระดับอกเท่านั้น”

“อย่าลืมปัญหาสำคัญของเราในขณะนี้เสียนะ รพินทร์ ลูกปิ่นของพวกเราทุกคนมีกันอยู่จำกัดเพียงไม่กี่นัดเท่านั้น สมมุติว่าเราเดินลุยข้าม และพวกมันแห่กันเข้าโจมตีพร้อม ๆ กัน รอบด้าน ถึงอย่างไรก็ไม่ทันแน่ ใครก็ตามที่จะเดินลุยข้ามฝั่งไปได้ต้องแปลว่ามีปิ่นนับสิบ ๆ กระบอกพร้อมทั้งกระสุนไม่อันคอยยิงคุ้มกันอยู่ทีเดียว ม่ายังนั้นเป็นเสร็จ!”

เชษฐาพูดอย่างหนักใจ พรานใหญ่ยังไม่ทันตอบอย่างไร ไชยยันต์ก็เอ่ยเสริมมาว่า

“เราพยายามเดินลุยน้ำไปอย่างเจียบๆ โดยไม่ให้พวกมันส่วนมากไหวทันรู้สึกตัวอย่างนั้นหรือ?”

ประโยคหลัง เขาหันไปทางพรานใหญ่เหมือนจะขอความเห็น

จอมพรานจับหูหรือสับแล้วกัดปลายเน้นไว้ด้วยฟันหน้า
ทั้งคู่ กวาดสายตาไปรอบๆ

“เรื่องจะหลอกมัน โดยย่องผ่านน้ำในห้วยกว้างถึง
40 เมตร โดยไม่ให้พวกมันรู้สึกตัวหรือมองเห็นนะ เห็นจะไม่มี
หวังหรอกครับ ถึงอย่างไรมันก็ต้องไหวทันแน่ว่ามีอะไรลงมา
ในน้ำ และถ้าตัวเดียวรู้พุ่งตรงเข้ามา ตัวอื่นๆก็จะตามทั้งหมด
เราต้องมีวิธีที่ดีกว่านี้”

“สำคัญว่ามันดูอย่างบ้าเลือดหรือเปล่าเท่านั้น ถ้าไม่ถึง
กับดูร้ายนัก เราอาจใช้วิธียิงไล่ให้มันตกใจสักสองสามนัด
ก็น่าจะได้”

ดารินพูดอย่างอึดอัด

“จะเข้ในถ้ำนี้เล่นกับมันไม่ได้หรอกครับ เรายังมันอาจ
ตกใจเสียงปืนหนีลงน้ำก็จริง แต่ถ้าเราลงไปอยู่ในน้ำอันเป็นถ้ำ
ของมัน และมันได้กลิ่น มันไม่ถอยแน่”

ว่าแล้ว พรานใหญ่ก็บอกให้ทุกคนคอยระวังคุมเชิงอยู่
บนฝั่ง กำชับไม่ให้ใครยิงไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ตนเองปลดเครื่อง
หลังออก ค่อยๆหย่อนตัวลงไปในน้ำริมฝั่งอย่างแผ่วเบาที่สุด

แล้วค่อยๆเดินช้าๆ พยายามไม่ให้เกิดเสียง หรือน้ำกระฉอกเลย
แม้แต่หยด ห้างผึ่งออกไปเป็นลำดับ โดยมุ่งตัดออกไปยังกลางน้ำ
ไชยยันต์กับเชษฐากระซิบปิ่นเตรียมพร้อมร้องเตือนเขามาเบาๆ
ให้กลับขึ้นฝั่ง เพราะอ่านความคิดของพรานใหญ่ยังไม่ออกมา
เขาจะเอาอย่างไรแน่ แต่รพินทร์ตะริมฝีปากโบกมือเป็นสัญญาณ
ให้เงียบ ตนเองเคลื่อนห้างออกไปอีกทีละก้าว กวาดสายตาไป
รอบด้านอย่างระมัดระวัง ท่ามกลางความใจเต้นระทึกนึกเดา
อะไรไม่ออกของทุกคน

ประมาณ 7-8 เมตรที่ร่างของพรานใหญ่เคลื่อนห้างผึ่ง
ออกไประดับน้ำเทียมเอวของเขา อีกก้าวเดียวที่คืบไปเบื้องหน้า
ทำเหยียบพื้นเบื้องล่างพลาดเซไปเล็กน้อย น้ำกระฉอกเป็น
ระลอกคลื่นและปรากฏเสียงดังขึ้นเบาๆ

ฝูงไธ้แซ่ที่นอนผึ่งแดดสงบนิ่งราวกับรูปปั้นอยู่บนเกาะ
ตำแหน่งใกล้ที่สุด ก็เคลื่อนไหวตัวอย่างฉับพลัน ครั้นแล้ว
พริบตานันมันก็พุ่งกายสวลงน้ำโบกหางรีน้ำแตกเป็นทาง
เห็นจมูกโผล่ขึ้นเหนือน้ำ ปรีดิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว ครั้งแรก
ก็ตัวหนึ่งก่อน แล้วเจ้าตัวที่สอง-สาม-และสี่ ในเกาะเดียวกัน
ก็โผล่ตามพากันว่ายตรงเข้ามาเป็นทาง

รพินทร์จับตาสังเกตอยู่ก่อนแล้ว เขาเดินลุยกลับขึ้นมาบนฝั่งก่อนที่พวกมันจะมาถึง และพากันฟาดหางน้ำแตกกระจายอยู่ครืนโครมอย่างดุร้ายตรงตำแหน่งที่เขายืนอยู่เมื่ออีตใจนี้บางตัวพุ่งรี่ตามติดเข้ามา อ้าปากฟาดหางอยู่ริมฝั่ง ตรงตำแหน่งที่มนุษย์ยืนอยู่พร้อมกับเสียงคำรามอย่างกระหายนัด แต่ไม่บังอาจถึงกับจะตามขึ้นมาบนฝั่ง นอกจากจมตัวอยู่ในน้ำริมตลิ่งเช่นนั้นเหมือนจะรู้จักขอบเขตได้ดีว่ามันเป็นใหญ่อยู่ได้ก็เพียงในอาณาจักรที่มีน้ำเท่านั้น

ไชยยันต์กับดารินขยับป็นอย่างเดือดดาล รำๆจะปล่อยกระสุนออกไป ติดอยู่เพียงที่เซษฐาและพรานใหญ่ร้องห้ามไว้เท่านั้น

“โอ๊ย! อย่างนี้ก็เห็นจะไม่มีหวังได้ข้ามฝั่งแล้วละ มันดุร้ายยิ่งกว่าหมาบ้าอีก”

ไชยยันต์ร้องออกมา

“มีชิครับ เดี่ยว ใจเย็นๆไว้ก่อน”

พรานใหญ่บอกมายิ้มๆด้วยน้ำเสียงปกติ การลงไปเล่นกับความตายของเขาเมื่อสักครู่นี้เป็นความใจหายใจกว่าของ

คณะนายจ้างทุกคน แต่เจ้าตัวเองเฉยๆ เหมือนจะเป็นเรื่องสนุก
ธรรมดา ไม่ตื่นเต้นตระหนกตกใจอะไรเลย เมื่อเห็นจระเข้พวกนั้น
ปรี๊ดเข้ามา ก็เดินกลับขึ้นฝั่งมาอย่างใจเย็น

“แล้วเมื่อตะกี้ที่คุณบ้าเดินลงไปทำไม ฉันไม่เข้าใจเลย”

ดาร์นร้องถามมาเสียงสั้น

“ก็ไม่ได้บ้าหรอกครับ เพียงแต่จะทดลองดูเท่านั้น ขนาด
ผมเดินลงไปคนเดียวพยายามให้เบาที่สุดแล้ว มันยังรู้สึกตัว...
นับประสาอะไรกับพวกเราทั้งกลุ่ม ว่าอันที่จริงเราน่าจะเดินข้าม
กันไปได้ รบกับมันไปพลางถ้าเรามีลูกปืนพอเพียง นี่ก็มีกันอยู่
จำกัดเสียด้วย”

เซซฐามองไปรอบๆ อีกครั้ง

“ไม่ไผ่แถวนี้มีออกเหลือเฟือ ถ้าจะต้องต่อแพกันเสียแล้ว”

“เสียเวลารับ ขึ้นมัวแต่ต่อแพอยู่กว่าจะข้ามไปได้ก็
พรั่งนี้”

“แล้วคุณมีวิธีที่จะข้ามยังไง”

ดารินกระสับกระส่าย

รพินทร์ยังไม่ตอบความกังวลใจของคณะนายจ้างของเขา ในขณะนั้นก่อน นิ่งสูบบุหรี่เหมือนจะใช้ความคิดเงียบ ๆ อยู่ จนกระทั่งบุหรี่หมดตัว ก็ลุกขึ้นยืนกระดิกนิ้วเรียกเกิดเข้ามาส่ง ไรเฟิล .458 ของเขาไปให้ถือ แลกเอา .375 มาขยับลูกเลื่อน ตรวจดูกระสุนแล้วตบลูกเลื่อนเข้าที่

“เห็นจะต้องใช้อุบาย ถึงความสนใจของไอ้แซ่พวกนี้ให้ไป พะวงทางอื่นเสียแล้วละครับ”

เขาเอ่ยขึ้นเรียบ ๆ สีหน้าเฉย ๆ อยู่ตามเดิม

“ทุกคนกรุณาพักรอผมอยู่ที่นี้ก่อน และอย่าทำเสียง ให้ดังนัก เงียบเท่าไหนได้เป็นดี”

ก่อนที่จะใครจะเอ่ยปากถามเช่นไรต่อไป รพินทร์ ไพรวลย์ ก็ถือปืนเดินดุ่ม ๆ หายเข้าตรงรอกไปอย่างรวดเร็วราวกับเงาผี

“เอ๊ะ! เสือนั้นจะเอาอย่างไร นี่ ไม่เห็นบอกกล่าวอะไรเลย จู่ ๆ ก็เดินเข้าป่าหายไปอย่างงั้นแหละ”

ไชยยันต์หันหน้าตื่นเปรยออกมาเบา ๆ มองหน้าทุกคนที่

ร่วมคณะอยู่ เชษฐาและดารินกึ่ง เจาไม่ถูกเช่นกัน ดารินหันไปทางเกิด

“พรานใหญ่ไปไหนนะ?”

พรานพื้นเมืองของรพินทร์ยิ้มแห้งๆ สายหัว

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับ นายหญิง”

เชษฐามองไปยังแฉายผู้นั่งทอดเข่าสงบอยู่ ตามอย่างไม่ตั้งใจว่า

“แฉาย แก่ละรู้ไหม พรานใหญ่ของเราไปไหน?”

“ก่อนที่เราจะเดินลงจากเนินนี้ มีรอยของสมเสร็จตัวหนึ่งเดินลัดไปทางป่าพลวงด้านซ้ายมือ เป็นรอยใหม่...” เสียงหัวต่ำดังออกมาจากลำคออวบใหญ่ของคนใช้ชาวดง “ถ้าโชคของเราดี ผู้กองจะต้องได้สมเสร็จตัวนั้นมาเป็นเหยื่อล่าจระเข้ในขณะที่พวกเราเดินผ่านลำห้วย”

คณะนายจ้างทั้งสามลืมหูลงในคำพูดของหนุ่มชาวดงพะเนจร

“ฮ้า! แงซา ย แกอ่านความคิดพรานใหญ่ไต่ยังง?”

ไชยยันต์ร้องออกมาเร็วปรือ

ยังไม่ทันจะขาดคำ เสียงกระสุน .375 นัดหนึ่งก็ระเบิดขึ้นสะท้านป่า ตั้งอยู่หลังเนินไม้ห่างออกไปนัก ทั้งหมดพรวดขึ้นยืนและตามเสียงปืนไปโดยเร็ว อึดใจใหญ่ก็มองเห็นรพินทร์ยืนอยู่ในพุ่มไม้ริมปลักต่อนหนึ่ง บนพื้นตรงหน้าเขา สมเสร็จรุ่นหนุ่มตัวหนึ่งนอนตายสนิทอยู่ที่นั้น เลือดจากบาดแผลที่สมเสร็จคงไหลรินออกมาเป็นสาย

“เราจะใช้สมเสร็จตัวนี้เป็นเหยื่อล่อความสนใจของไอ้เข้พวกนั้นครับ ผ่าท้องออกเอาไปโยนทิ้งไว้ให้มัน กะให้ห่างจากที่เราจะข้าม พอได้กลิ่นคาวเลือด พวกมันจะแห่ไปที่ซากสมเสร็จนี้หมด เราจะถือโอกาสดอนนั้นข้ามลำห้วย ถึงแม้จะมีไอ้ที่เหลืออยู่บ้างตรงเข้าหมายจะเล่นงานเรา ก็คงส่วนน้อยพอจะยิงทัน”

จอมพรานบอก

เชษฐา ไชยยันต์ และดารินมองตากันเองแล้วเปลี่ยนไปจ้องที่แกซาเป็นตาเดียวด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

ระหว่างบุคคลทั้งสอง คนหนึ่งอดีตร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดน
ผู้อยู่ในฐานะพรานนำทางของคณะ ส่วนอีกคนหนึ่งอดีตร้อยโท
กองทหารกะเหรี่ยงผู้อยู่ในฐานะคนรับใช้อาสาสมัคร แต่ไหนแต่ไร
มาแล้วดูจะเป็นคู่ปรับที่ตามทันในเหลี่ยมคущันเชิงของกันและกัน
อยู่ตลอดเวลา ชนิดไม่มีใครด้อยกว่าใครเลย เดี่ยวนี้นายจ้าง
ทั้งสามคนตระหนักแน่ในความจริงข้อนี้แล้ว

เชษฐาสะกิดเตือนไชยยันต์และน้องสาวไม่ให้เอ่ยทัก
สิ่งใดขึ้นเกี่ยวกับที่แงซาयरู้ทันอ่านแผนของรพินทร์ถูก ดังนั้น
พรานใหญ่จึงไม่มีโอกาสสงสัยอะไรในท่าทีของคณะนายจ้าง
ของเขา หัวหน้าคณะเดินทางเข้ามาตบไหล่จอมพราน

“ความคิดของคุณวิเศษมาก เรานี้ก็กันไม่ถึง แต่ทำไม
คุณถึงยังได้สมเสร็จตัวนี้รวดเร็วทันการณ์เหลือเกิน เห็นควาเป็น
เดินหายมาอึดใจเดียวเท่านั้น”

“ก่อนที่จะเดินลงเนิน ผมเห็นรอยของมันตัดหน้าไปก่อน
แล้วครับ”

เขาบอกตามจริง ซึ่งก็ตรงกันกับที่แงซาयरบอไว้ให้ทราบ
ก่อนแล้ว

“ก็เลยย้อนตามมา พบมันกำลังนอนเกลือกปลักอยู่พอดี”

ดารินซ่อนยิ้มชายตาไปจับอยู่ที่เงาชาย โดยที่รพิณทร์ไม่รู้
ความหมาย

“คุณเก่งมากนะนายพราน ไม่มีพวกเราคนใดตามทัน
ความคิดของคุณเลยสักคน คราวหลังจะทำอะไรละก็ กรุณาบอก
กล่าวให้เรารู้ไว้ล่วงหน้าด้วย มีอย่างหรือ เดินผละมาเสียเฉยๆ
งั้นแหละ ปล่อยให้เรางกกันอยู่ได้ เห็นรอยสมเสร็จตัดหน้าไป
ก็ไม่เห็นบอก”

พรานใหญ่ยกไหล่ แล้วบอกมาหน้าตาเฉย ชนิดที่คณะ
นายจ้างทุกคนงุนงงไปอีกครั้งว่า

“ผมไม่ได้เห็นคนเดียวหรอกครับ คนใช้ของคุณหญิง
ก็เห็น ดูเหมือนจะเห็นก่อนผมเสียอีกกระมัง ตอนที่ผมถือปืน
เดินออกมา หมอนั้นไม่ได้บอกคุณหญิงหรอกหรือว่าผมตาม
สมเสร็จตัวนี้”

ระหว่างที่เชษฐากับไชยยันต์อึ้งเพราะความอัศจรรย์ใจ
ในข้อที่ว่า คู่นี้ช่างทันกันเสียทุกฝีก้าวย่าง ดารินทำหน้าที่
ไต่ถามมาว่า

“เอ๊ะ! ไม่เห็นแกช่ายบอกอะไรเราสักนิด ทำไม? คุณรู้
ได้ยังไงว่าแกช่ายเห็นรอยสมเสร็จตัวนี้ก่อนคุณ”

พรานใหญ่หัวเราะหึๆ

“ทำไมจะไม่รู้ ผมสังเกตเห็นรอยสมเสร็จตัวนี้ก็เพราะ
แกช่ายนั่นเอง หมอเดินรังทำย กัม ๆ เเง ๆ สารวจอะไรอยู่ ผม
สงสัยก็เลยไถลวงไปดูจึงพบรอยเข้า ที่ไม่ได้บอกก็เพราะเห็นว่า
มันไม่สลักสำคัญอะไร แค่มเสร็จเดินตัดหน้าเราไปก่อนเท่านั้น
และในตอนนั้นก็ยังไม่มีความคิดที่จะเอาตัวมันเป็นเหยื่อล่อไอ้เข้
ตอนที่ผมบอกให้พวกคุณรอ แล้วเดินตามสมเสร็จตัวนี้ แกช่าย
ก็น่าจะต้องรู้แล้ว”

“หรือ? ก็ไม่เห็นแกช่ายบอกอะไรนี่?”

ดารินพูดหน้าตายลอบสะกิดแกช่ายไว้ เชษฐากับไชยยันต์
อมยิ้ม มองดูพรานนำทางและคนใช้ชาวตองอย่างพึงพอใจใน
ไหวพริบชั้นเชิงที่กินกันไม่ออก

รพินทร์ไม่ได้สนใจอะไรอีก สั่งให้เกิดกับแกช่ายตัดไม้

มาหามสมเสร็จตัวนั้นแบกกลับไปยังชายฝั่ง เลือกอោชัยภูมิ
ตำแหน่งต้นน้ำตอนหนึ่ง ห่างจากบริเวณที่จะข้ามประมาณ
50-60 เมตร แล้วช่วยกันแหะท้องสมเสร็จออก พอเสร็จสรรพ
พร้อมที่จะโยนซากลงไปเป็นเหยื่อล่อไอ้เข้ ก็หันมาทาง
คณะนายจ้างอธิบายให้ทราบว่าจะให้แกงซาโยนซากลงไป
ตรงตำแหน่งนั้น พร้อมทั้งทำเสียงน้ำให้แตกโครมคราม
เพื่อเรียกฝูงจระเข้ส่วนใหญ่ให้ตรงเข้ามา ตัวเขาเองจะข้ามฟาก
ไปคนเดียวก่อนเพื่อไปคอยทำหน้าที่ยิงคู้มกันให้อีกฟากหนึ่ง
เมื่อเขาไปถึงแล้วจึงให้คณะนายจ้างทั้งสามข้ามไป โดยมีเกิด
ยืนอยู่บนฝั่งด้านเดิมคอยคู้มกันให้อีกแรงหนึ่ง รวมเป็นปืน
คู้มกันสองฟากพร้อมกัน แล้วจากนั้นจึงให้เกิดและแกงซาข้าม
ตามมาเป็นพวกสุดท้าย โดยทุกคนที่ไปถึงก่อนแล้วช่วยยิง
ในกรณีจำเป็น

นัดแนะกันเป็นที่เข้าใจเรียบร้อย รพินทร์ก็นำกลับมายัง
ริมชายฝั่งตรงบริเวณที่หมายตาไว้แต่แรกว่าจะใช้เป็นแนวข้าม
คงทิ้งให้แกงซาคอยทำหน้าที่ ‘อ้อยเหยื่อ’ เพียงคนเดียว โดย
นัดให้คอยสังเกตสัญญาณจากเขาที่ว่าจะให้ทั้งซากสมเสร็จ
ลงไปเมื่อใด พรานใหญ่เตรียมตัวเสร็จก็หันไปทางแกงซา ขยับ
จะโบกมือเป็นสัญญาณให้ปล่อยเหยื่อ แต่แล้วก็ชะงักเพราะ

เซซฐาเหนียวแขนไว้ก่อนท้วงมาว่า

“เดี๋ยวก่อนรพินทร์ ผมว่าพอให้แกชಾಯोनเหยื่อลงไป
ล่อแล้ว พวกเราลุยข้ามธารไปพร้อมๆกันเสียเที่ยวเดียวเลย
จะไม่ได้ดีกว่าหรือ”

“ฉันก็ว่ายังงั้น มันเรื่องอะไรที่คุณจะลงไปเสี่ยงคนเดียว
ก่อน อย่างน้อยที่สุด เราเดินรวมกลุ่มกันไปยังพอช่วยกันยิง
ปะทะไว้ได้ทัน”

ดารินสอดมาโดยเร็ว

“ตรงข้ามครับ ถ้าเราทั้งหมดเดินรวมกลุ่มกันข้าม การ
ปะทะกับมันจะอยู่ในฐานะเสี่ยงที่สุด ดีไม่ดีอาจยิงสกัดไม่ทัน
และพวกเราคนใดถูกมันกัดเข้าบ้างก็ได้ เพราะขณะที่เราเดิน
ลุยน้ำที่มีระดับสูงขนาดเอวหรืออกของเรา สายตาที่เราจะ
มองเห็นมันซึ่งปรี่เข้ามานั้นอยู่ในแนวจำกัดมาก อันเนื่องมาจาก
ระยะจากระดับน้ำเพียงนิดเดียวก็เราก็มองไม่เห็นตัวแล้ว มัน
อาจจะเข้าถึงตัวเราได้ก่อนจะยิงทัน แต่ถ้ามีคนคอยสังเกตอยู่
บนฝั่งที่สูงและทำหน้าที่คุ้มกันช่วยอีกแรงหนึ่ง...เราจะปลอดภัย
มากกว่า เพราะฉะนั้นให้ผมล่องหน้าไปคอยอยู่ก่อนดีกว่าครับ

เมื่อผมไปถึงเรียบร้อยแล้ว พวกคุณชายสามคนจึงค่อยเข้าไป
ซึ่งจะปลอดภัยยิ่งขึ้น เพราะผึ้งโน้นผมคอยคุมให้ ส่วนผึ้งนี้
เกิดก็จะคุมให้ ผมต้องการให้คณะของคุณเสี่ยงน้อยที่สุดเท่าที่
จะทำได้”

ทุกคนจำนนต่อเหตุผลอันรอบคอบรัดกุมของเขา แต่ก็
อดที่จะเป็นห่วงเสียไม่ได้

“หวังว่าขณะที่พวกเราเฝ้ามองดูคุณเดินข้ามห้วยอยู่บน
ผึ้งนี้ คงไม่เห็นไอ้เข็มนาคาคุณหายไปต่อหน้าต่อตาเหมือนหมูปา
ตัวนั้นนะ”

ดาร์วินพูดพร้อมกับหัวเราะกรอๆ จอมพรานยิ้มเห็นฟัน
ทั้งสองแถวขาวสว่างอยู่ในป่าเขรอันมืดครึ้ม

“มันจะคาบผมไปได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับปืนสีกะบอกบนผึ้ง
ที่จะยิงคุ้มกันให้ครับ กรุณาคุมสถานการณ์ให้ผมด้วยขณะที่
เดินท่องไป สำคัญที่สุดอีกอย่างหนึ่งก็คือ อย่ารีบร้อนจนยิ่ง
ถูกผมเข้าก็แล้วกัน”

“คนอื่นนะไม่กระไรหรอก สำคัญแต่น้อยคนเดียวเท่านั้น
น้อยยิ่งปืนดีก็จริง แต่ไม่ค่อยจะระวังเลย แล้วก็ผลิผลามใจร้อน”

ไชยยันต์ว่า

“นั่นสิ ยิ่งเดี๋ยวนี้มือมันสั้นๆอย่างไรพิกล จิตใจก็ไม่ค่อย
ปกติ ถ้าพลาดพลั้งยังไฉไลก็ โอโฮสินะ”

ดารินบอกหน้าตาเฉย

พรานใหญ่กระเดือกน้ำลายฝืดๆ แล้วหันไปโบกมือให้
สัญญาณแก่เงาชายผู้รอคอยอยู่ อีตานั้นเองนักพนันชาวตอง
ก็หุ่บก้อนหินก้อนใหญ่หล่นตูมเสียงดังสนั่นลงไปในวังน้ำ
ตอนหนึ่งท่ามกลางความเงิบสงัดของแผ่นน้ำนิ่งเช่นนี้ ความ
สะเทือนของท้องน้ำกระจายไปทั่ว ไม่ทันจะขาดเสียง ภาพ
ที่เห็นก็คือฝูงจระเข้ที่นอนผึ่งแดดอยู่บนแก่งโขดหินรอบด้าน
ไหวตัวอย่างผลุนผลัน กระโจนลงน้ำกันจ้าละหวั่น มุดน้ำแตก
เป็นพวยพืดมุงตรงไปยังตำแหน่งที่มาของเสียงในทันที บน
พงรกริมฝั่งก็มีเสียงวิ่งกันสวบสวบลั่นไปหมด แล้วโจนลงไป
ในน้ำดังอยู่โครมครามอึงคะนึงไปหมดตลอดทั้งท้องน้ำอันเคย
นิ่งสนิทปั่นป่วนกระฉอกเป็นคลื่นราวกับเกิดกল্লুক แงสายแก่ง
โยนหินตูมตามลงไปอีกหลายก้อน เป็นการยั่วให้พวกมันพากัน
แตกตื่นมุงตรงกันเข้ามาให้มากที่สุด แล้วก็ถีบซากของสมเสร็จ
ที่แหะท้องออกหล่นลงไปใ้ในวังน้ำเบื้องล่าง พอคาวเลือดละลาย

ไปกับน้ำ ตำแหน่งนั้นก็คลาล้ำไปด้วยฝูงชาละวันนับสิบ
ที่เข้ามาถึงก่อนก็เข้าย่ำกัดทิ้งอย่างหิวกระหายดุร้าย แย่งกัน
เป็นพัลวัน ที่อยู่ห่างออกไปก็พยายามพัดพาหางว่ายรีแข่งกัน
เข้ามาอย่างรวดเร็ว

บริเวณนั้นทั้งหมดลมห่ม่านซุลมุนไปทั่ว มันเป็นภาพที่
น่าสะพรึงกลัวยิ่ง!

เซซฐา ดาริน ไชยยันต์ และเกิดขึ้นไปอยู่บนฝั่งตลิ่งสูง
ถือปืนเตรียมพร้อมในขณะที่พรวนใหญ่หย่อนกายลงไปใต้น้ำ
อย่างเงียบกริบ ฉวยโอกาสขณะที่จะเข้าส่วนใหญ่ของบริเวณ
ลำคลองตอนนั้นกำลังสนใจอยู่กับซากเหยื่อที่แกชಾಯินลงไป
ล่อเดินลุยน้ำตัดออกไปอย่างรวดเร็ว ในมือกระชับไรเฟิล กวาด
สายตาระวังระไวไปรอบด้าน ยิ่งห่างออกไประดับน้ำก็ลึกลง
ทีละน้อย ครั้งแรกก็แค่เอว และบัดนี้เมื่อเดินออกไประยะหนึ่ง
ในสามของความกว้าง มันก็ดำลึกขึ้นมาจนถึงระดับอกจะต้อง
ชูไรเฟิลไว้

ด้านซ้ายของเขาน้ำแตกเป็นทางมาสองแนว เห็นสันจมูก

โผล่อยู่ปริ่ม ๆ พุ่งเข้ามาราวกับตอร์ปิโด ทางด้านขวาก็แตกเป็น
พรายลูกขนาดกระดังใหญ่ ๆ รพินทร์ใจหายวาบ โดยระดับน้ำ
ที่ลึกเทียมมอกขนาดนี้เขาสังเกตเห็นแต่ทิศทางมาของมันเท่านั้น
แต่ไม่สามารถจะมองเห็นเป้าหมายที่จะวางกระสุนได้เลย เพราะ
ผิวน้ำบังอยู่

คณะนายจ้างของเขาและเกิดผู้ยืนอยู่บนฝั่งมองเห็น
เจ้ามฤตยูแห่งน้ำดำได้อย่างถนัด ครั้นแล้วก่อนที่รพินทร์จะ
ตัดสินใจอย่างไรถูก ไรเฟิลทั้งสี่กระบอกก็ระเบิดขึ้นกึกก้อง
ประสานกันสะเทือนไปทั้งลำคลอง เสียงน้ำแตกกระจาย
ครืนโครมไถ่เคียงตัวเขาห่างเพียงไม่กี่วา แล้วแผ่นท้องสีขาว
ก็ฉกฉวยพลิกขึ้นมาให้เห็น พร้อมกับท่อนหางอันใหญ่โต เลือด
แดงฉานละลายปนไปกับน้ำสีคล้ำ มันดินโผงผางอยู่รอบตัวเขา
อย่างชนิดหวดหวิดจวนเจียน

“เดินไปเร็ว! ไม่ต้องหยุด จะยิงให้เอง!”

เสียงเซษฐาตะโกนก้องมา

แล้วก็มีเสียงตูมกึกก้องขึ้นจากไชยยันต์อีกนัดหนึ่ง

ตำแหน่งด้านหน้าเยื้องซ้ายออกไปห้าหกวา เจ้าตัวเขื่องเทียมๆ เรือชะล่า พลิกดี้นราวกับพายู ความแรงของน้ำที่เกิดขึ้นจากการ ฟาดหางของมัน ทำให้พินทร์เซเกือบล้ม น้ำกระจายขึ้นมา เปียกเต็มตัวราวกับถูกสาด เขาเดินรุดหน้าต่อไปโดยเร็วชนิด แข่งกับเวลา ผากชีวิตให้กับไรเฟิลบนฝั่งทั้งสี่กระบอก ซึ่งแต่ละ มือเหล่านั้นล้วนเชื่อถือไว้วางใจได้ทั้งสิ้น แต่การถูกสกัดกั้น ด้วยลูกปืนสามารถจะหยุดพวกมันได้ก็เพียงการดับดินไปของ แต่ละตัวเท่านั้น ไอ้ตัวอื่นๆ ที่มองเห็นเหยื่อเดินลุยน้ำอยู่จะ หวาดหวั่นพรั่นพรึงก็หาไม่ คงพากันว่ายรีดาหน้าเข้ามาอย่าง ไม่ยอมเข้าใจอะไรทั้งสิ้น แต่มันก็ไม่หนาแน่นมากมายจนถึงกับ คนบนฝั่งจะสกัดกั้นไว้มันทัน เพราะส่วนมากของพวกมันมัวแต่ ไปสนใจอยู่กับซากสมเสร็จของแ่งชายห่างออกไป

เชษฐา ดาริน ไชยยันต์ และเกิดช่วยกันยิงอย่างมีจังหวะ และประณีต โดยจะเลือกยิงเฉพาะตัวที่มันปรี่เข้าไปจนใกล้ ตัวพรานใหญ่เท่านั้น และเป็นการยิงที่ศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง ถ้าลั่นขึ้น หนึ่งก็หมายถึงพลิกท้องไปหนึ่งตัวโดยไม่จำเป็นต้องซ้ำ เป้าหมายที่ยิงก็คือศีรษะหรือไม่ก็ก้านคอ เลือดแดงฉานอยู่ เป็นหย่อมๆ ราวกับใครเอาสีมาเทไว้ บางตัวกระโดงสันหางโผล่ บางตัวก็จมน้ำหายไป เห็นท้องขาววางๆ อยู่ใต้ผิวน้ำมืด

ประมาณ 7-8 ตัวชุดแรกที่ป้ายหน้าเข้าหารพินทร์ถูกยิงม้วนไปหมด คงมีแต่อีก 4-5 ตัวที่กวาดตามมาในระยะห่าง เซซฐาไชยยันต์ และเกิดใจเย็นพอที่จะรอคอยให้มันคืบใกล้เข้ามาในระยะอันตราย เพราะต้องการถนอมกระสุน กระยะวาร์พินทร์อาจข้ามไปถึงฝั่งตรงข้ามได้ทัน แต่ดาร์รินไม่ฟังเสียง หล่อนวาด .470 ตามเป้าหมายไปยังตัวแรกที่ว่ายรีนำหน้าโบกวาดหางไปมาอย่างรวดเร็วพร้อมกับจมูกอันน่าเกลียดน่ากลัวที่โผล่ปริ่มๆน้ำ

“ขอยังเป็นตัวอย่าง ฝากให้มันไปสั่งสอนไอ้เหล่ากุ่มกิลพวกมันไว้สักหน่อยเถิด ว่าอย่าได้ริอ่านประสงค์ร้ายกับมนุษย์!”

หญิงสาวคำรามออกมาอย่างเดือดแค้น

ขาดคำ และก่อนที่ใครในคณะจะเข้าใจว่าหล่อนหมายถึงเช่นไร แผลดลากล้องขวาชของหล่อนก็กัมปนาทออกไป ลูกปืนในการยิงครั้งนี้ของหล่อนแทนที่จะจับเข้ากลางศีรษะหรือก้านคอของเจ้าชालะวันตัวนั้น กลับเปลี่ยนที่หมายไปตัดโคนหางอันใหญ่โตแข็งแรงที่กำลังโบกวาดน้ำอยู่ราวกับใบพัดเรื่อน้ำกระจายขึ้นไปบนอากาศเกือบจะถึงระดับยอดไม้ริมฝั่งโคนหางของมันหักสะบั้นในพริบตานั้นด้วยอาการเล็งอันแม่นยำ

ภาพที่เห็นก็คือไอยักษ์ใหญ่หางตกจมน้ำ แข็งที่อกระดิกไม่ได้ คงมีแต่ลำตัวเท่านั้นดินวนหมุนคว้างอยู่กลางน้ำ อ้าปากกว้าง ดิ้นส่ายอยู่ไปมา เหมือนเรือปราศจากหางเสือ จะจมก็จมไม่ลง จะว่ายน้ำไปข้างหน้าก็ว่ายไม่ได้ ได้แต่ลอยฟ่องตะกายพุน้ำหมุน เป็นกังหัน

ตัวที่สองและที่สามลำดับต่อไป หล่อนแกลังยังทิ้งให้มัน ทรمانอยู่ในลักษณะอาการเดียวกัน นั่นก็คือยังตัดโคนหาง อันเป็นแหล่งพลังที่สุดของเจ้าสัตว์ร้ายประเภทนี้

“เด็ดจริงครับ นายหญิง โอโฮ! เล่นยิ่งแบบนี้เลยหรือครับ!”

เกิดร้องลั่นออกมาอย่างประหลาดใจ ระคนชอบอกชอบใจ

เซซฐากับไชยยันต์ก็ลงไปเหมือนกันในวิธียิงแบบพิสดาร ของหล่อน

“น้อย ชำมันให้ตายเสียเถอะ ทรมานเปล่าๆ”

ไชยยันต์ร้องบอกมา แล้วประทับป็นขึ้น แต่ดาโรนบัดปาก กระบอกปืนของเขาขึ้นสูง

“ช่าง! ปล่อยมันไว้อย่างนั้นแหละ ให้มันทรมานเสียให้เด็ด

มันไม่มีปัญหาจะเคลื่อนไหวน้ำได้อีกแล้ว ยิ่งตัวอื่น...อย่าไป
ยิงไอ้ตัวที่หางหักแล้วให้เสียลูกปืน”

ตัวสุดท้ายของชุดหลัง เจียบกริบเข้ามาทางด้านหลัง
เยื้องซ้ายของรพินทร์ผู้เดินรุดไปเบื้องหน้าโดยไม่หยุดยั้ง เซษฐา
เพิ่งจะเหลียวไปเห็น เมื่อมันห่างจากจอมพรานใหญ่ประมาณ
10 วา เพราะเมื่อรพินทร์ยังห่างออกไป การเฝ้าสังเกตก็เริ่ม
จะไม่ถนัดขึ้น ยิ่งกว่านั้นคลื่นกระฉอกของน้ำอันเกิดจากการ
ดิ้นรนของพวกมันที่ถูกยิงไปก่อนยังช่วยอำพรางไว้ พอประทับ
ขึ้น โอ้วายร้ายเจ้ากรรมก็อยู่เป็นแนวระดับเส้นตรงอันเดียวกับ
แผ่นหลังของพรานใหญ่เสียด้วย และโดยมุมยิงสี่สิบห้าองศา
เช่นนี้...ไม่มีสิ่งใดมาประกันได้ว่ากระสุนจะฉกขึ้นหรือไม่

ไชยยันต์ ดาริน และเกิดก็มองเห็นในเวลาไล่เลี่ยกัน
อย่างตกตะลึง ขยับปืนขึ้นพร้อมกัน

“อย่ายิง! เดี่ยวถูกรพินทร์!”

เซษฐาร้องห้ามเร็วปรือ แล้วปองปากตะโกนออกไป
สุดเสียง

“ระวังข้างหลัง เร็ว!”

อีกหลายคนที่เห็นเหตุการณ์อยู่ด้วยช่วยตะโกนบอก
เสียงหลงแทบจะไม่ใช่ภาษา!

ขณะนั้น พรานใหญ่ข้ามไปได้สามในสี่ของความกว้าง
แล้วและระดับน้ำเริ่มต้นเพียงโคนขา จากเสียงตะโกนเตือน
เขาหันขวับมาโดยเร็วก็พบกับปากที่อ้ากว้างเต็มไปด้วย
เขี้ยวยาวห่างตัวแค่วาเดียวเท่านั้น แล้วมันก็บีบโพงลงพอดีกับ
ปากกระบอกปืนที่ยันทะลวงเข้าไปถึงคอหอย

เขากระแทกเข้าไปสุดแรงเกิด แล้วกระชากออกตัวหลุด
ด้วยพานท้ายตุ้มเข้าไปที่บริเวณศีรษะตรงระดับตาของมัน
พลางกระโดดถอยหนี ไอ้ซาละวันคำรามลั่น สะบัดหัวผละไป
แล้วพุ่งปราดอ้าปากตรงเข้ามาอีกอย่างดุร้าย พรานใหญ่
ใช้ปากกระบอกปืนอันเป็นเหล็กหนาทั้งดุ้นกระทุ้งบริเวณจมูก
อันเป็นจุดอ่อนของมันอีกครั้งอย่างจัง ใช้ความยาวของช่วง
ไรเฟิลยันไว้ไม่ให้มันบุกเข้ามาถึงตัว

เสียงพรรคพวกบนฝั่งตะโกนบอกมาอย่างอกสั่นขวัญแขวน
ให้เขายิง ต่างอดพิศวงในความใจเย็นของรพินทร์เสียมิได้ เขา
เล่นกับมันเหมือนเล่นกับจระเข้ยาง หรือมิฉะนั้นก็สัตว์เลื้อยเชื่องๆ
แทนที่จะยิงให้มันคว่ำไปในทันที และเท่าแล้วเท่ารอด รพินทร์

ก็ไม่ยอมยิงจะเข้ตัวนั้นให้เปลืองกระสุน ใช้ปากกระบอกปืน
กระทุ้งเข้าบริเวณจุดอ่อนในปากของมัน พลังก็เดินถอยเข้าหา
ฝั่งซึ่งตื่นเข้าไปทุกขณะ จนกระทั่งในที่สุด มันก็หมดปัญญา
เบนหัวผละหันไปเองเพราะถูกเจ็บเข้าหลายครั้ง

พรานใหญ่ขึ้นฝั่งตรงข้ามได้โดยเรียบร้อย หันมาโบกมือ
ให้กับคณะนายจ้างอีกฝั่งหนึ่ง

“เออเนาะ เล่นกะแกชิ อีตานี้...”

ไชยยันต์ตรงอุ้งออกมา

“เพื่อนเอาปากกระบอกปืนกระทุ้งเล่นเสียงั้นแหละ
ไอ้วายร้ายนั้นเปิดอ้าวไปแล้ว ทำไมไม่ยิงมันให้คว่ำไปเสีย
รู้แล้วรู้รอด ทั้งๆที่มีปืนอยู่ในมือแท้ๆ”

“เขารู้สัญชาตญาณของมันดีกว่าเรา อะไรที่เราเห็นว่า
เป็นเรื่องอันตรายน่ากลัวที่สุด เขาอาจเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดา
ที่สุดก็ได้ คงรู้ว่ามันไม่มีทางจะทำอะไรเขาได้กระมังถึงได้ไม่ยิง
ให้เปลืองกระสุน”

เซษฐาพูดเบาๆ เขาเองก็อดที่จะประหลาดใจไม่ได้ที่เห็น

รพินทร์หลอกล่อกับจระเข้ตัวนั้นเป็นว่าเล่น แล้วเอาตัวขึ้นฝั่ง
ไปได้โดยไม่จำเป็นต้องสังหารมันด้วยลูกปืน ขณะนั้นแกชาย
วิ่งย้อนกลับเข้ามาสมทบ เป็นเวลาเดียวกับที่รพินทร์ปีนขึ้นไป
อยู่บนตลิ่งสูงของฝั่งโน้น ส่งสัญญาณให้คณะนายจ้างข้ามฟาก
ตามที่นัดแนะไว้แล้ว

“เจ้านายข้ามเร็วเกิดครับ พรานใหญ่บอกมาแล้ว ผมกับ
แกชายจะช่วยคุณให้เอง”

เกิดเตือนมาโดยเร็วพร้อมกับบรรจกระสุนเข้าซองปืน

ทั้งสามกระโดดลงจากตลิ่งสูงโดยเร็ว เดินตัดลงชายตลิ่ง
และแบกไรเฟิลพาดบ่าไว้ ดึงปืนสั้นจากซองข้าวเอวประจำตัว
ออกมาถือกระชับไว้ในมือขวา แล้วพากันเดินรวมกลุ่มลุยลงน้ำ
เดินตัดไปอย่างเร่งรีบเรียงกันเป็นหน้ากระดาน

ดาร์รินเดินอยู่ตรงกลางระหว่างขนาบของเพื่อนและพี่ชาย

“ไชยยันตร์ระวังทางด้านซ้ายไว้ ฉันจะเฝ้าทางด้านขวาเอง
ส่วนน้อยสังเกตดูด้านหลังไว้ด้วย” เซษฐาออกคำสั่ง

สายน้ำเย็นเฉียบจับลึกเข้าไปถึงขั้วหัวใจ ฟันเบื่องล่าง

บางแห่งเป็นทราย บางแห่งเป็นโคลนที่ลื่นไปด้วยตะไคร้
ดรินเสียหลักเซถลันจะล้มน้ำอยู่สองสามครั้ง แต่ไชยยันต์กับ
เชษฐาช่วยกันหิ้วแขนไว้ได้ ทุกคนหายใจไม่ทั่วท้อง พยายามจะ
เคลื่อนหน้าไปอย่างเร่งรีบที่สุด แต่ละก้าที่ลื่นไปในกระแสน้ำ
สีคล้ำอันเย็นประหลาด รู้สึกว่ามันช่างผ่านไปอย่างเชื่องช้า
เหลือประมาณ

พอผ่านมาถึงใจกลางคลอง ทั้งสามก็ตกอยู่ในกลาง
วงล้อมของเหล่ากุมภีร์รายอีกครั้ง เงาตะคุ่มที่พุ่งแหวกน้ำเข้ามา
รอบด้านมองเห็นกลาดเกลื่อนอยู่ทั่วไป และในครั้งนีดูเหมือนจะ
หนาแน่นกว่าเมื่อครั้งที่รพีรินทร์เข้ามาเสียอีก

“ระวัง! มันแห่กันเข้ามาแล้ว!”

ไชยยันต์ร้องเตือน

ป็นสันสามกระบอກก็ผลัดกันระเบิดออกไปตามจังหวะ
ที่ใครจะสังเกตเห็นเป้าหมายได้ก่อน ในขณะที่ลงมาแช่ลุ่มน้ำ
อยู่เช่นนี้ มันดูเหมือนจะอำนวยความสะดวกได้ดีกว่าไรเฟิลเสียอีก เพราะ
คล่องแคล่วรวดเร็วกว่า กระสุนดินขับแรงสูงจากขนาด .44
แม็กนั่มสองกระบอກ และ .357 อีกกระบอກหนึ่ง ศักดิ์สิทธิ์

พอใช้สำหรับสัตว์ขนาดใหญ่และระยะยิ่งที่กระชั้นชิดเช่นนี้
หลายนัดแลกเปลี่ยนผ่านเลยไป แต่หลายนัดก็จับเข้า
เป้าหมายอันเป็นสันจุมุกหรือศีรษะไฉวร้ายแห่งน้ำดำพลิกดิน
อยู่ครั้นโครมหายท้องขาวไปทุกตัวที่ถูกกระสุน บางตัวโดน
ไม่ถนัดนักก็เบนหัววิ่งน้ำแตกผละหนีไปด้วยความเจ็บปวด

แวงซาบกับเกิดที่อยู่บนฝั่งเดิมยังช่วยมาอย่างมีจังหวะ
คนละสองสามนัด ส่วนพรานใหญ่รพินทร์ที่ยืนอยู่อีกฝั่งหนึ่ง
ไม่ได้ยิงลงมาเลย กลับยืนโบกมือให้พร้อมกับร้องเร่งให้ทั้งสาม
รีบรุดหน้ามา เพราะพิจารณาเห็นว่า คณะนายจ้างทั้งสาม
พอที่จะใช้ปืนสันคัมสถานการณ์ให้ตนเองได้ปลอดภัยเพียงพอ

ดาร์นิงกรอกปากเจ้าตัวหนึ่งที่ว่ายดิ่งเข้ามาข้างหลัง
ห่างเพียงวาเดียว มันดีนราวกับพายุลากดินแล้วสะบัดหาง
ฟาดน้ำตูมใหญ่ ทำให้เสียหลักล้มคะมำลงไปในน้ำทั้งสามคน
แต่ไม่มีใครได้รับอันตรายอะไรมากนัก นอกจากเปียกปอนทั้งตัว
เซซฐาก็ตกลงไปกลางหัวของตัวที่บุกเข้าโจมตีทางด้านขวามือ
พลิกแฉลบไปสามสี่ทอดแล้วจมดิ่งลงไปหางท้องอยู่กับพื้น
เบื้องล่าง เลือดแตกเป็นพราย

ส่วนไชยยันต์กระสุนหมดรังเพลิงกำลังสาละวนบรรจุอยู่

แต่ไอ้หน้ายักษ์ตัวที่นำหน้าที่สุดฟุ้งทื่อเข้ามาใกล้เขาอีกเพียง
ช่วงตัวเดียวก็จะถึงตัว อดีตนายทหารปืนใหญ่ผละถอยหนีพร้อม
กับร้องเสียงหลง

“เร็ว น้อย ทางด้านนี้!!”

ดาร์รินหันขวับมาพร้อมกับเชษฐา พร้อมกับเหนี่ยวไก
.357 ในมือของหล่อนมีสภาพอันใดไม่ผิดกับไซยยันต์ คือเข็ม
แทงชนวนสับลงไปบนปลอกกระสุนเก่าที่ยิงแล้วดั่งแฉะ แต่
โชคดีเหลือเกิน ปืนของเชษฐาระเบิดตูม ไอ้ตัวนั้นปักหัวลงไป
ในน้ำ บันท้ายโผล่ขึ้นมาพร้อมกับน้ำแตกกระจาย ลำตัวที่ฟุ้งมา
โดยแรงกระแทกสีข้างไซยยันต์ล้มคว่ำจมลงไป ในน้ำ ดาร์ริน
กระชากคอเสื้อหัวพุงขึ้นมา แล้วพากันวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต
เพราะระดับน้ำตื้นเพียงโคนขาเท่านั้น กว่าจะผ่านพ้นขึ้นมาถึง
ฝั่งได้ก็ใจหายใจคว่ำและเหน็ดเหนื่อยทุลักทุเลกันแทบขาดใจ

“บ้าจริง ทำไมไม่ช่วยยิงคุ้มกันให้เราบ้าง!”

หญิงสาวถามอย่างเดือด ๆ เมื่อปืนขึ้นมาถึงฝั่งสูงที่
พรานใหญ่ยืนเฝ้ารอคอยอยู่ก่อนแล้ว เหมือนจะมองเห็น
ภาพผจญภัยกลางลำห้วยของคณะนายจ้างทั้งสามเป็นเรื่องสนุก

ชวนชวนขั้นที่สุด

“ปิ่นของผมเหลือลูกอยู่ 6 นัดเท่านั้น”

เป็นคำตอบเรียบ ๆ พร้อมกับอาการยิ้ม ๆ เช่นเดิมเหมือน
ไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

“ตะเข้เนะเรื่องเล็ก เราจะต้องอยู่ในหุบนี้อีกวันเต็ม ๆ
ยังไม่รู้ว่าจะต้องเผชิญกับอะไรอีกบ้างก่อนที่จะถึงแคมป์ใหญ่
ของเรา ที่สำคัญที่สุด ก็คือพวกคุณหญิงผ่านมาได้เรียบร้อยดี
ไม่ใช่หรือครับ”

เชษฐากับไชยยันต์หัวเราะเพราะเข้าใจพรานใหญ่ดี
แต่ดาร์วินบ่นพาลาปแข่งเขาด้วยความโมโห หล่อไนใจหายใจคว่ำ
ในเหตุการณ์เมื่อสักครู่นี้ยิ่งกว่าทุกคน

รพินทร์ไม่ต่อล้อต่อเถียง หรือสนใจเช่นไรกับถ้อยคำ
ของหล่อนอีก หันไปโบกมือให้แกชายกับเกิดเริ่มข้ามตามมาอีก
เป็นชุดสุดท้าย

คณะนายจ้างทั้งสามบรรจุกระสุนปืนสั้นประจำตัวจนครบ
เตรียมพร้อมที่จะยังเป็นมานานคัมกันให้แก่คนทั้งสอง โดยไม่ใช่